

θεριάδης, — αὐτὸς ὅστις ὑπὸ πολλῶν ἐκαλεῖτο ἄνανδρος· ἡ δὲ φιλόανθρωπος καὶ τολμηρὰ αὕτη πράξις κατέστησεν αὐτὸν θαυμαστὸν εἰς πάντας· καὶ οὐδεὶς πλέον ἡμφοισθῆται τὴν ἀνδρίαν αὐτοῦ.

Τὴν ἐπαύριον τινὰ παιδίᾳ τοῦ σχολείου ὁπῆγον νὰ κολυμβήσωσιν εἰς τὸν ποταμὸν, μεταξὺ τῶν ὁποίων ἦσαν ὁ Καθημέρας καὶ ὁ Ἐλευθεριάδης. Ὁ Καθημέρας, ὅστις δὲν ἤξευρε νὰ κολυμβᾷ, ταχέως ἔχασε τὴν ἰσχυροπρίαν, καὶ ἤθελεν ἀναμφιβόλως πνιγῆ, ἐὰν ὁ Ἐλευθεριάδης, ὅστις ἦτο καλὸς κολυμβητής, δὲν ἐρρίπτετο κατακέφαλα ἀπὸ τὴν ὄχθην διὰ νὰ τὸν σώσῃ. Λαβὼν δ' αὐτὸν ἐκ τῆς χειρὸς τὸν ἔσυρεν εἰς τὴν ξηράν.

Ἐὰν ἡ ὑπόθεσις τῆς πυρκαϊᾶς ἔδειξε τὸ ἀτάραχον θάρρος τοῦ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδου, ἡ τοῦ ὕδατος κατέπεισε περὶ αὐτοῦ ἐντελῶς τοὺς πάντας.

Ὅτε δὲ ὁ Ἰωσήφ ἐπέστρεψεν εἰς τὸ σχολεῖον, πάντες οἱ συμμαθηταὶ τοῦ ὑπεδέχθησαν αὐτὸν μὲ ὑψωμένας χεῖρας. Ὁ δὲ διδάσκαλος εἰς τινα μετὰ ταῦτα περιστασιον εἶπεν, «ἡ διαγωγή τοῦ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδου ἔστω παράδειγμα εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ δύνασθε νὰ κρίνητε μεταξὺ τῆς ματαίας καυχήσεως καὶ τῆς ἀληθοῦς ἀνδρίας. Ὁ Ἰωσήφ Ἐλευθεριάδης ἀπέδειξεν ἑαυτὸν ἱκανώτατον, διελθὼν διὰ πυρὸς καὶ ὕδατος ὑπὲρ τῆς ὠφελείας ἄλλων. Ἐνθυμεῖσθε ὅτι ὁ τολμῶν νὰ κάμῃ τὸ δίκαιον, ἂν καὶ ἐπισύρῃ εἰς ἑαυτὸν κακὸν ὄνομα, εἶναι ἀληθῶς ἀνδρεῖος, ἐνῶ ὁ φοβούμενος νὰ πράξῃ τὸ καλὸν μήπως οἱ περὶ αὐτὸν τὸν περιπαίξωσιν, εἶναι βεβαίως ἄνανδρος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ.»

ΦΥΤΟΝ ΤΗΣ ΕΥΑΙΣΘΗΣΙΑΣ.

Μεταξὺ τῶν ἀπείρων φυτῶν, τὰ ὁποῖα ὁ Πανάγαθος Θεὸς ἐδημιούργησεν, ὑπάρχει καὶ μικρὴν τι καλούμενην *Εὐαίσθητον* ἢ *φυτὸν τῆς Εὐαίσθησίας*. Εἶναι δὲ ὠραῖον, τρυφερόν, καὶ ὡς ἀθῶα κόρη πολὺ αἰδημον (ἐντροπισλόν).

Ἐὰν τὸ ἐγγίξῃς δὲν σὲ κεντρώνει ὅπως τὸ ῥόδον,

οὔτε σὲ φαρμακώνει ὅπως ἡ τζουκνίδα, ἀλλὰ μόνον ἀποσύρεται ἀπὸ σοῦ, ὡς νὰ ἐφοβείτο μὴ τὸ βλάψῃς. Τὰ μικρὰ καὶ λεπτά του φύλλα ἐναγκαλίζονται μεταξὺ τῶν καὶ κύπτουσι πρὸς τὴν γῆν, ὡς νὰ ἔλεγον, «Παρακαλοῦμεν μὴ μᾶς κακοποιήσετε.»

Τὸ περίεργον καὶ μοναδικὸν τοῦτον φυτὸν ὁμοίως, ἐὰν ἐξακολουθῇ τις νὰ τὸ ἐγγίξῃ συχνὰ, χάνει κατὰ μικρὸν τὴν εὐαίσθησίαν του καὶ γίνεται καθὼς τὰ ἄλλα φυτὰ, μὴν φροντίζον ποῖος τὸ ἐγγίξει καὶ ποῖος οὐχί.

Ὁ Θεὸς τῷ ἐπροίκισε μὲ τὴν εὐαίσθησίαν ταύτην διὰ νὰ τὸ προφυλάττῃ ἀπὸ κινδύνους. Ὅθεν ὅταν τὴν χάσῃ, χάνει τὸ μόνον προφυλακτικὸν μέσον, τὸ ὁποῖον εἶχε κατὰ τῶν ἐχθρῶν του.

Τώρα, ἀγαπητὰ μου τέκνα, δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ φυτὸν τοῦτο καὶ τι ἄλλο; Δὲν σᾶς ὑπενθυμίζει τὸ ὠραῖον, τὸ τρυφερόν, τὸ εὐαίσθητον φυτὸν, τὸ ὁποῖον ὁ Θεὸς ἔχει φυτεύσει εἰς τὴν καρδίαν ἑνὸς ἐκάστου ἡμῶν; Ἡξεύρετε τὸ ὄνομα του. Δὲν ὀνομάζεται *Συνειδήσις*; Πόσον ζαρῶνει φυσικὰ εἰς τὸ πρῶτον ἔγγιγμα τῆς κακίας! Πόσον μᾶς προειδοποιεῖ νὰ κλείσωμεν αὐτὴν ἐναντίον ἐκείνων, οἵτινες ζητοῦν νὰ ἀστειευθοῦν μὲ τοὺς δισταγμούς μας, νὰ παίξουν μὲ τὰς ἀρετάς μας!

Φυλάττετε, λοιπὸν, μικροὶ με φίλοι, τὸ φυτὸν τοῦτο ἀπὸ πάσης προσέγγισιν, ἡ ὁποία δύναται νὰ τὸ κάμῃ ἀναισθητὸν καὶ ἐπομένως ἀνίκανον νὰ σᾶς προειδοποιῇ περὶ τοῦ ἐπικειμένου κινδύνου.

Ἐὰν ὁ Θεὸς ἀπὸ εὐσπλαχνίας πρὸς ἡμᾶς ἔθεσε τὸν φύλακα τοῦτον εἰς τὰς καρδίας μας, ἡμεῖς ἀπὸ εὐγνωμοσύνης πρὸς αὐτὸν καὶ πρὸς ἴδιον ἡμῶν συμφέρον πρέπει νὰ τὸ περιποιώμεθα καὶ νὰ τὸ καλλιεργώμεν. Ἐὰν δὲ πράττωμεν οὕτω, θὰ εὐρώμεν ἐπὶ τέλους, ὅτι πάντα τὰ περὶ ἡμῶν θὰ κατασταθῶσι γλυκύτερα, καλλίτερα καὶ καρποφορώτερα.

ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΟΣ.

Εἶμαι πολὺ μικρὸς, θεῖστα, διὰ θάνατον; ἠρώτησέ ποτε ἑξάετες· παιδίον τὴν θείαν του Ἑλένην.

Ὅχι ἀγαπητέ μου, — ἀπεκρίθη ἡ θεία. Ἀλλὰ τί σε παρεκίνησεν νὰ κάμῃς τὴν ἐρώτησιν ταύτην;

Εἶπα εἰς τὸν ἐξαδελφόν μου Ἑρρίκον, — ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, — ὅτι ἐπροσπάθουν νὰ ζῶ διὰ τὸν Χριστὸν καθὼς ὁ κ. Ἰάκωβον μᾶς εἶπε προχθὲς εἰς τὸ Κυριακὸν Σχολεῖον· ὁ δὲ Ἑρρίκος μοι εἶπεν, ὅτι ἤμην πολὺ μικρὸς καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ συλλογίζωμαι τοιαῦτα πράγματα. Εἶμαι πολὺ μικρὸς διὰ τοιαῦτα πράγματα, θεῖστα;

Ὅχι, — ἀπεκρίθη ἡ θεία, — δὲν εἶσαι τόσο μικρὸς.

ὥστε νὰ μὴ δύνασαι νὰ κάμῃς τι διὰ τὸν Χριστόν. Αὐτὸς ἀπέθανε διὰ σὲ καὶ σὺ πρέπει νὰ ζῇς δι' αὐτόν· ὅσον δὲ νεώτερος ἀρχίσῃς τοῦτο, τόσοις εὐκολώτερα θὰ τὸ κατορθώσῃς. Ἀλλὰ διατί μὲ ἡρώτησας, ἀγάπη μου, περὶ θανάτου;

Διότι, — ἀπεκρίθη ἀφελῶς ὁ Ἰωάννης, — ὅταν ὁ Ἐρρίκος μοι εἶπεν, ὅτι ἤμην πολὺ μικρὸς διὰ νὰ ἀγαπῶ τὸν Χριστόν, ἐσυλλογίσθην ὅτι πρέπει νὰ ἤμην πολὺ μικρὸς διὰ νὰ ἀποθάνω καὶ νὰ ὑπάγω εἰς Αὐτόν. Ἀλλ' ἐὰν μικρὰ παιδιὰ, ὡς ἐγὼ, δύναται ν' ἀποθάνωσιν, δύναμαι καὶ ἐγὼ νὰ ζῶ δι' αὐτόν, νὰ ἀγαπῶ καὶ νὰ συλλογίζωμαι περὶ αὐτοῦ — ὁ συλλογισμὸς οὗτος μὲ κάμνει ν' ἀγαπῶ ὅλους καὶ νὰ ἦμαι εὐτυχής!

Ὁ Ἰωάννης εἶχε δίκαιον, διότι τὸ νὰ συλλογίζεται τις περὶ Χριστοῦ, νὰ τὸν ἀγαπᾷ καὶ τὸν ὑπακούῃ κάμνει τὸν ἄνθρωπον εὐτυχῆ.

ΚΟΚΑΚΤΟΥ.

Μεταξὺ τῶν πτηνῶν τὸ γένος τῶν ψιττακῶν (παπαγάλων) περιέχει περισσότερα εἶδη καὶ παρβασιάζει περισσότερας παραλλαγὰς παρ' οἰονδήποτε ἄλλο· ὡς

πρὸς τὸ μέγεθος εὐρίσκονται ψιττακοὶ μικρότεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ καναρινιοῦ, καὶ ἄλλοι μεγαλείτεροι τῶν κατοικιδίων ὀρνίθων.

Ὡς πρὸς τὸ χρῶμα τινὲς εἶναι κατάλευκοι, ἄλλοι κατάμαυροι, ἄλλοι χρυσοεἰδείς καὶ ἄλλοι ωραιότεροι καὶ αὐτοῦ τοῦ ταοῦ (παγωνίου) κατὰ τὴν ποικιλίαν τοῦ χρώματος.

Ἡ παρούσα εἰκονογραφία παριστᾷ ψιττακὸν τῆς Νέας Αὐστραλίας, ὅστις ζῇ κατ' ἀγέλας. Τὰ πτερά του εἶναι ωραιότατα, ἀλλὰ τὸ ράμφος του πολὺ γαμψόν. Ἐπὶ τοῦ ὀπισθίου μέρους τῆς κεφαλῆς του ἔχει περικεφαλαίαν κιτρινοπράσινον, τὴν ὁποίαν κατὰ βούλησιν ἀπλώνει ὡς ὁ ταῶς τὴν οὐρὰν τε ἐν εἵδει ριπιδίῃ.

Ὅταν ἐξημερωθῇ ἀφροσιῶται πολλὸν εἰς τοὺς κύριους τοῦ, μαγθάνει νὰ ὁμιλῇ καὶ λέγει πολλὰ ἀστεῖα πράγματα· γελᾷ δὲ τόσοις καλὰ ὅσον ἐν μικρὸν παιδίον.

Ὁ Θεὸς ἔκαμε ἄπειρον ποικιλίαν πτηνῶν καὶ ὅλα ταῦτα ψάλλουν τοῦ ἐπαίνου του.

Βαθμιαία, ἀλλ' ἐδσταθῆς αὐξήσεις τοῦ ἀριθμοῦ τῶν χριστιανῶν κατὰ τοὺς διαφόρους αἰῶνας.

1ος αἰὼν	500,000	ψυχῶν
2ος »	2,000,000	»
3ος »	5,000,000	»
4ος »	10,000,000	»
5ος »	15,000,000	»
6ος »	20,000,000	»
7ος »	25,000,000	»
8ος »	30,000,000	»
9ος »	40,000,000	»
10ος »	50,000,000	»
11ος »	70,000,000	»
12ος »	80,000,000	»
13ος »	85,000,000	»
14ος »	90,000,000	»
15ος »	100,000,000	»
16ος »	125,000,000	»
17ος »	155,000,000	»
18ος »	200,000,000	»
19ος »	300,000,000	»

ΕΧΩ ΑΡΚΕΤΟΝ ΚΑΙΡΟΝ.

«Θὰ ἔκαμνες καλλίτερα νὰ μάθῃς τὸ μάθημά σου, Ἰωάννη,» εἶπεν ὁ Νικόλαος πρὸς τὸν ἀδελφόν του, ὁ ὁποῖος ἦτον βοθησμένος εἰς τὴν ἀνάγνωσιν ἑνὸς μυθιστορικοῦ βιβλίου. «ὦ! ἔχω καιρὸν ἀκόμη,» εἶπεν ὁ Ἰωάννης, μὲ ἀδιαφορίαν. — «Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι ἄρκετὰ δύσκολον, καὶ μόλις θὰ ἔχῃς καιρὸν τὸ πρῶτ. καὶ ἡξεύρεις, ὅτι ὁ κύριος Κωνσταντῖνος εἶπεν, ὅτι ἐὰν δὲν τὸ μάθῃς θὰ σὲ καταδικάσῃ εἰς τὴν κατωτέραν κλάσιν.» «Μὴ μὲ ἐνοχλῇς, Νικόλαε, ἔχω καιρὸν ἀκόμη,» εἶπεν